

Harasztiné Bata Zsuzsanna, ny. óvodapedagógus

Tudósítás

2017. november 4-én a 1114. Bp. Orlay utca 2.sz. kiállító teremben a Kiss Áron Magyar Játék Társaság a 30 éves jubileumi ünnepségre készül. A most kiállított anyag 2018. január 13-ig lesz látható az Orlay utcában.

Dr. Györgyi Erzsébet nagy szeretettel üdvözlí a megjelenteket, valamint a támogató intézmények képviselőjét, a **fiatal művészeket,** akik kisgyermekekkel érkeztek, **az idősebb, tapasztalt művészeket,** akik mögött több mint 30 év munkával teli időszak van. A szép emlékező gondolatoknak lényege az, hogy ki kell nyújtani a kezét minden irányba, nemcsak szemlélni, hanem figyelni kell egymásra.

A kézművesség, az alkotó munka élet meghosszabbító tevékenység mindazoknak, akik részt vesznek a kézimunkában, miniatűrök készítésben, babakészítésben, különféle technikák művelésében.

A közművelődésben is kiemelkedő helyet kap a Játék Társaság, itt szélesedik a résztvevők látóköre, alakul az ízlése, a stílusa, meg nem szűnő kíváncsisággal a szakmai felkészülés és fejlődés is teret nyer.

Az üdvözlő beszédek után első utam a terem sarkában elhelyezett nemezéből készült biciklis copfos lányhoz vezetett és a fehér hajú, fehér köntösű-bő ingű fatörzset idéző öreg ember felé, jó megérzéssel, mert tudtam, hogy rendkívüli kiállított anyagot látok.

Hazafelé Nagymamától címmel. A kerékpár valódi. 25 cm hosszú lehet, és 15 cm magas a kislány előre hajol (fénykép is készült) vörös haja copfban, egyik keze a kormányon, a másikban élőre emlékeztető nemez kakas ül, a kormány előtti kosárban kerti zöldség, olyan levesbe való sárgarépa.

A nemezelt leányfigurától nem messze áll a **Csend-őre.**

A **Szívvvel hallható világ** címe a kiállított anyagnak. Most itt a lehetőség, hogy megszólítsam az alkotó művészt, Dercsényiné Horváth Gabriellát, aki készségesen válaszol máris kérdéseimre.

A Kiss Áron Magyar Játék Társaság kiállító tagjaként mikor jelentkezett először alkotásaival az Orlay utcai kiállító teremben és mivel?

Dercsényiné Horváth Gabriella:

Az AMKA pályázatán jelentem meg **Négy ász** című nemez alkotásommal, ahol meglevenednek a számomra nagyon kedves magyar kártya figurái, a Tavasz, Nyár, Ősz és a Tél. Gyermekkorom emlékei ezek, amikor a család férfi tagjai kártyáztak és viccesen mindig belevontak a játékba. Akkor már eljátszottam a gondolattal, hogy milyenek lennének élőben a figurák. Ez az alkotásom kapta meg Györgyi Erzsébettől a Kiss Áron Játék Társaság különdíját egy kiállítási lehetőséget a társaság termében. Akkor ismerkedtem meg személyesen Erzsikével és a későbbiekben, talán egy-két év múlva lettem tagja a közösségnek

Mi volt az első mozdulat, döntés életében, hogy játékokat készít?

Nem volt a fejemben ilyen elhatározás, elindult velem egy folyamat, ami vitt magával. Az előbb említett különdíj nagyon fontos visszajelzés volt számomra és újabb és újabb inspirációt kaptam régi emlékeimből is, olvasmányaimból, s talán minden alkotó ember így érzi, az egész életem ott áll egy-egy munkám mögött.

Milyen alkotó technikával kísérletezett?

Gyerekkoromat kitöltötte a rajzolás, festés, Gál Dezső festőművésznél tanultam először a kerületi gyerek, majd később a felnőtt képzőművészeti körben. (Nagy Balogh János Képzőművészeti kör) Emellett Ő volt az általános és középiskolában is a rajztanárom. Meghatározta az életemet a biztatása, emellett pedig a szüleim is támogattak mindig az ötleteim megvalósításában. Nemcsak rajzolni szerettem. Mindenből igyekeztem kihozni, alkotni valami újat, alapanyag volt számomra egy-egy faág, kavics, bőr vagy papírdarab. Megtanultam kötni, horgolni, hímezni és varrni már gyerekkoromban. A Hagyományok Házában tanultam meg a különböző kismesterségeket, azon belül a szövés felé szakosodtam. A munkáinkhoz sokszor mi állítottuk elő az alapanyagot, tanultunk fonalat készíteni, fonni és a gyapjú festését is.

Miért a nemezelés technikáját választotta?

Hamar rá kellett jönnöm, hogy a szövéshez tartozó számolás és szabályosság nem az én világom. Lehet, hogy később eljutottam volna ennek a technikának is a szabad lehetőségeihez, de előbb tértem át a nemezelésre. A gyapjú puhasága, melegsége és alakíthatósága teljesen elvarázsolt.

Hol kapott ehhez segítséget, útmutatást?

Szerencsésnek mondhatom magam, mindig megtaláltak azok a számomra nagyon fontos emberek, akik barátként, tanárként segítettek az eligazodásban. A tűnemezés technikáját ugyan saját magam kísérletezéssel sajátítottam el, de úgy gondolom, hogy egy alkotási folyamathoz az embernek szüksége van minden korábban megszerzett tudására. A gyerekkori tanáraim után felnőtt koromban is megismerkedtem személyesen olyan művészekkel, textil és festőművészekkel egyaránt, akikre felnézek emberileg és szakmailag is. Hálás vagyok, hogy alázatra neveltek szüleim is. Manapság ezt a szót sokan félre értelmezik, pedig minden, ami szép és értékes kimondva, vagy kimondatlanul szerintem alázattal jön létre.

Családja, gyermekei adtak ehhez ötletet, támogatást?

Elég fiatalon lettem anyuka, gyermekeim mára felnőttek. A családban általuk újra belecsöppentem az ő mese és fantáziavilágukba, kicsit újra átéltem a gyerekkort. Így inkább azt mondanám, hogy inspiráltak az alkotásra és ezáltal ők is megszerettek és megtanultak különböző kézműves technikákat. Férjemtől pedig a legtöbbet kaptam, a támogató szeretetet, a biztonságos hátteret és nem utolsósorban az elfogadást. Szerencsére az egész családnak megvolt mindig a maga hobbija és alkotói elfoglaltsága, így megértettük egymást.

Milyen gyermekkori élmény hozta elő a most kiállított Bicikliző kislány témát a jellegzetes tárgyi kiegészítőkkel (kakas a kosárban és zöltség a másik kosárban)? A nagyszülői gondoskodás? A nagymama aggódása, a szeretet megnyilvánulása ez?

Ahogy az előbb is említettem, nagyon nehéz egy élményt kiemelni az életemből. Nem vidéki környezetben nőttem föl, de nagyszüleim, édesanyámék el nem mondható szeretettel beszéltek, meséltek mindig szülőföldjükről, emlékeikről és a vidéki életről. Minden nyáron egy-két hetet és ezen kívül is sok időt töltöttem nagymamáékkal. Mindhárman nagyon hiányoznak, a mai napig sokat gondolok rájuk. A biciklis kislány valóban ennek a felhőtlen hangulatnak és kapcsolatnak a megtestesítője. Sokkal többet lehetne ezekről az érzésekről mesélni, de ahhoz kevés lenne itt az idő.

A Csend-őr szívet -lelket melengető alkotás.

Hol vannak a gyökerek? Hova kapaszkodnak a fehérágú-hajú ösöreg ember "látható" gyökerei, hisz egy fatörzset lát a felületes szemlélő? Mibe kapaszkodik? Múltba, neveltetésbe, ősi tudásba? Bölcsességét szétágazó, sugarazó tekintete mit akar üzeni egy felnőttnak, a kiállító terembe betévedő kisgyermeknek? Bizonyára van mondanivalója?

Nagyszüleim gyergyóalfalviak, Édesanyám Kolozsváron született. Sokat jártunk Erdélyben gyerekkoromban és mindig azt hallottam az indulás előtt, hogy HAZA megyünk. Nemcsak a rokonok, hanem az ott élő magyar emberek is azt kérdezték, hogy mikor megyünk haza legközelebb.

Az öreg fatörzs is saját szülőföldjébe kapaszkodik. Őrzi az erdő csendjét, talán évszázadok óta pontosan ugyan azon a helyen állva végzi azt a feladatot, amivel Isten megbízta őt. Az ember is azt tudja szívvel és lélekkel őrizni, ami számára fontos, azt tudja hitelesen képviselni, ami a szívéből fakad. Tekintetét felemelve árasztja magából a nyugalmat, békességet. Felemelt ujjával arra figyelmezteti az erdő lakóit, hogy csendben tegyék a dolgukat, az erdőbe érkezőknek pedig üzeni, vendégségbe halkan érkezzenek, tartsák tiszteletben az ott lakók életét, nyugalját, ne tegyék tönkre otthonaikat. Ha el tudunk csendesedni, meghalljuk a madarak énekét és eljutunk az Angyalok tisztására. A Szívvel hallható, látható világ gondolatát, a kiállításunk címét Wass Albert: Az erdők és tavak könyve ihlette.

Főállásban foglalkozik nemezeléssel vagy van más tanult szakmája?

Jelenleg fő tevékenységem a nemezelés, emellett ritkábban kiadványszerkesztőként is dolgozom, és számítógépes grafikai terveket készítek, ez az eredeti szakmám. Később lettem Népi Játszóházvezető és Kismesterségek oktatója. A gép világ és a nemezelés első hallásra ellentétben áll egymással. Ami közös a két tevékenységben a színek és formák harmóniájának keresése, a gondolatok kifejezése. A számítógépes tervezésben a tipográfia az egyik legizgalmasabb terület számomra. Szeretem a szép betűket, az érdekesen összefűzött szavakat, amik már szinte képpé formálódnak. Ahogy a nemezeléssel kifejezett gondolatok erejében is hiszek, úgy hiszek a szavak erejében is. A kimondott és kimondatlan szavakkal is tudunk örömet szerezni és bánatot okozni. Egy nemez alkotásnál is figyelni kell a színek és a formák természetes egyensúlyára, ahogy fontos például egy meghívónál is az információ tartalma, ne legyen túl sok, vagy túl kevés és megfogalmazza a lényegét. Hosszú nemezelés után pihentet a gépi munka és fordítva is így érzem.

Milyen sikerei voltak kiállításon és hol? Ahol jelenleg lakik és alkot, vannak e-lehetőségek bemutatkozásra? Szakkörök, oktatási intézmények, művelődési központ, iskola? Vannak-e társai az alkotásban, mert itt egy kerékpár elkészítése mégis más technikát igényel?

Gödöllőn élünk, elsőként a gödöllői Levendula Galériát említeném, ahol szeretetteljes befogadó közösségre találtam. Elsősorban azóta is itt van lehetőségem a bemutatkozásra, jelenleg a galéria Stúdiójában Szentiványi-Székely Enikő textilművésszel állítunk ki munkáinkból, vele álmodtuk és valósítottuk meg Szívvel hallható világ címmel a Játéktársaság termében rendezett kiállításunkat. Különleges hatást kelt egymás mellett a finom textil és a „nehéz” gyapjú, ez lehet egy különleges játék kezdete is.

A Bababarátság Egyesület tagjaként részt vettem országos és nemzetközi babakészítő versenyeken és kiállításokon többek között a Vajdahunyad várban. Eddig több országos és nemzetközi első és második helyezéssel büszkélkedhetek. Ezek közül emlékezetes fiatalkori kedvenc festőm Csontváry megformálása, mivel vele nyertem először babakészítő versenyen és új emberekkel ismerkedtem meg. Hogy mit érzek sikernek, arra egyfelől könnyű, másrészről viszont nehéz válaszolni. Siker minden visszajelzés, minden díj, ami megerősíti az embert a tevékenységében. Ugyanakkor visszagondolva az életemre, eddigi legemlékezetesebb pillanatok nem csak díjakhoz kötődnek. Jobban hiszek abban, hogy a siker egy folyamat, mint a boldogság. Megélt kedves pillanatok sorozata.

A kiállítás után mi lesz az alkotásainak sorsa? Megvásárolhatók vagy újabb kiállításra mennek?

Amikor elkészül egy alkotás, elindul saját útján. Érdekes érzés ez, szerintem mindannyian átélünk hasonlót. A babák különösen hozzám nőnek, családtaggá válnak a készítés során és ezért nehéz őket elengedni. Egy kiállításon az ember már kicsit kívülről néz rá az alkotásaira és ez már az elszakadás első lépése. Számomra a legnagyobb öröm, ha a munkáim akár egy következő kiállításon, vagy valakinek az otthonában annyi boldogságot tud jelenteni, mint nekem itthon az alkotás során.

A fejemben az eddig megélt tapasztalat kezd összeállni, de kell még gyűjteni tovább a tudással együtt. Nagyon sok felfedezésre váró szépség van a világban is, ezeket együtt szeretném a későbbiekben is bemutatni és megformálni. Ebben szinte csak az Idő szab határt.

Köszönöm kedves Gabriella, kívánok jó szívvel sikereket, tartalmas alkotó éveket, évtizedeket.